

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 513

Ἔτος ΚΒ΄.

1 Μαρτίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Διερχόμεθα περίοδον κρίσιμον.

Εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε «αἱ ἡμέραι πονηραὶ» εἰσι καὶ προμηνύουσι δυσσαίωνον ἔκρηξιν τῆς θείας ὁργῆς ἐπὶ «τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας». «Πάντες ἐξέκλιναν, ὅμα ἠχρηώθησαν, οὐκ ἔστιν ποιῶν χρηστότητα ἕως ἑνός».

Καὶ ἡ θλιβερά καὶ πεσσιμιστικὴ αὕτη διαπίστωσις ἀποτελεῖ ζώσαν καὶ ἀναπόδραστον πραγματικότητα. Ὁ ὕλισμός, ἡ ἀθεΐα, ὁ ψευδοπολιτισμός τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἠχμαλώτευσαν καὶ ἐδέσμευσαν τὸν σημερινὸν ἀτυχῆ ἄνθρωπον «ρομπότ».

Καὶ ὅστις διέφυγε τεχνηέντως τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀπάτης ἐγένετο φεῖ! δοῦλος τῆς διαφθορᾶς, δοῦλος, τοῦ ἡθικοῦ ἐκτροχιασμοῦ, τῆς «εὐπεριστάτου» κατὰ Παῦλον ἀμαρτίας.

Καὶ εἶναι τοσαῦται καὶ τοιαῦται αἱ παγίδες τοῦ διαβόλου, τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκός, κατὰ τὴν σημερινὴν χαλεπὴν ἐποχὴν, ὥστε ὁ μὴ παγιδευθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς φθοροποιᾶς ἀμαρτίας νὰ καθίσταται δέσμιος τοῦ ἀλκοόλ, τῆς χαρτοπαιξίας, τῶν τυχηρῶν παιχνιδίων, τῶν ἐξωφρενικῶν ἀπαιτήσεων τῆς μόδας, παντὸς ἀπατηλοῦ καὶ ἐφημέρου ἀγαθοῦ.

Οὐχ ἤττον ὅμως καὶ αἱ ποικίλαι αἰρετικαὶ

προπαγάνδαι καὶ διάφοροι ὁργανώσεις τοῦ σκοτους δρῶσι σήμερον πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις δραστηριώτερον ἢ εἰς τὸ παρελθὸν ἀγωνιζόμεναι διὰ τοῦ χρήματος καὶ πολλῶν ἄλλων προσηλυτιστικῶν καὶ προπαγανδιστικῶν μέσων νὰ παρασύρῳ τὸν σημερινὸν παραπαίοντα ἄνθρωπον, ὅστις γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐγκολποῦται, βλέπει τὸ φῶς ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ, ὅτι εἶναι φῶς, εὐρίσκεται πρὸ τῆς πραγματικότητος τῶν θαυμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἀποκαλεῖ θαύματα, ἀλλὰ οὐτοπίαν, ἀπάτην, ψεῦδος.

Ἡ ἀλήθεια συγκαλύπτεται σήμερον, ἐνῶ τὸ ψεῦδος κυριαρχεῖ, θριαμβεῖ. Οἱ ἄθεοι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ὕλισται, οἱ αἰρετικοί, ἐπιδεικνύονται, καυχῶνται, δρῶσιν ἀνενοχλήτως καὶ ἀνεξελέγκτως. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἰσχύει ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ αἰῶνων διεκήρυξεν ὁ θεορρήμων Παῦλος: «πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσι ἐπὶ τὰ χεῖρω, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι».

Οἱ πιστοὶ, οἱ εὐσεβεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ πρεσβεύοντες καὶ διακηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν περιφρονοῦνται, καταπιέζονται, περιορίζονται, βάλλονται πανταχόθεν. Καὶ τρανὴν τοῦτου ἀπόδειξιν ἔχομεν τὰ τελευταῖα γεγονότα καὶ δὴ τὴν ἀκολουθηθεῖσαν στάσιν καὶ τακ-

τικήν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ Δικαιοσύνης ἐναντι τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, φιλησύχων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ ἀτόμων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ κόσμημα καὶ τὸ καύχημα τῆς φιλότατης ἡμῶν πατρίδος.

Ἐλήφθησαν, λοιπόν, μέτρα περιοριστικά τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν ἐντίμων τούτων Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ εὐλαβῶν Χριστιανῶν, καθ' ἣν στιγμὴν πᾶσαι σὶ αἵρέσεις ἐκδήλωσιν καὶ ἀκωλύτως δρῶσιν ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἀφελῶν, τῶν χλισῶν, τῶν ἀκατηχῆτων. Φεῦ! τῶν χαλεπῶν καιρῶν, ἐν οἷς ζῶμεν! Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης καταπατᾷ τὸ δίκαιον ἐνὸς δικαίου ἀγῶνος, ἐνὸς ἀγῶνος δι' ὕψιστα ἰδανικά, καὶ σύμβολα. Καὶ τὰ ἰδανικά καὶ σύμβολα ταῦτα καλοῦνται Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία! Καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἢ μᾶλλον ἀπαιδεύσας ὦ! τί εἵπωμεν καὶ περὶ τούτου; ἀλλὰ ἅς μὴ εἵπωμεν, μᾶλλον ἅς σιωπήσωμεν, καθότι τὰ πάντα τοῖς πᾶσι εἶναι γνωστὰ ἐκ τοῦ Ἡμερησίου τύπου, ἅς ἀφήσωμε μόνον τοὺς ἀρμοδίους καὶ ὑπευθύνους ἐπὶ τῶν ὑπουργείων τούτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ «Ζῶντος Θεοῦ», ὅστις οὐ μνηστέριζται, ἵνα «ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

Ἡ δικαία ἀγανάκτησις ἐνὸς ἀγνοῦ καὶ ἀδόλου λαοῦ, ὅστις ἀγωνίζεται διὰ τὴν δικαίωσιν ἐνὸς ἱεροῦ ἀγῶνος πιστεύομεν, ὅτι θὰ μεταποιηθῇ εἰς θεήλατον ὄργην κατὰ πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἐνταφιάζουσι τὴν Ἀλήθειαν, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν Ἀρετὴν, τὰς ὑψίστας τούτας Ἡθικὰς ἀξίας. «Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὀρᾷ».

Ἄς θελήσωσι νὰ ἀφυπνισθῶσι πάντες οἱ πολεμοῦντες τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἅς μετανοήσωσι, δι' ὅσα κατὰ νομιμοφρόνων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων ἀπεφάσισαν, ἵνα μὴ ἴστανται ἡμέραν τινὰ πελιδνοὶ πρὸ τῆς σπάθης τῆς θείας Θέμιδος, ἥτις οὐδέποτε ἀφήνει ἀτιμωρήτους, ὅσους κακῶς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀληθείας ἐβουλεύσαντο, καθότι κατὰ τὸν Προφητὰν ἁγία «Θεὸς ἐκδικήσεων. Θεὸς ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο» καὶ ἀλλαχοῦ «Δίκαιος Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἡγάπησεν» εὐθύτητας εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ πάλιν «Τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ ρομφαῖαι εἰς τέλος· ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἡχού, καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα μένει». Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ πατρὸς ἐορτολογίου ἔχουσι βοηθὸν καὶ συναντιλήπτορα καὶ συγκάμνοντα εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν τούτων,

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Παραμονὴν Χριστουγέννων ἐνῷ ἔδυεν τὸ 1966 ἔτος, ἔδυεν διὰ παντός τὴν ἐν κόσμῳ ζωὴν τοῦ ὁ ζηλωτῆς μαχητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στρατιώτης Μοναχὸς Κλήμης Διονυσιάτης Βοτανολόγος, εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν κατόπιν πολυδύνου ἀσθενείας.

Ἀπὸ νεαρὰν ἡλικίαν ἠκολούθησε τὸν Μοναχικὸν βίον καρεῖς Μοναχὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως τὸ 1930 ἀπεχώρησε ἐκ τῆς Μονῆς μετ' ἄλλων Μοναχῶν λόγῳ Μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου.

Ἐκτοτε διήλθεν ἐν δράσει σχεδὸν ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὡς πολυμαθὴς Βοτανολόγος θεραπεύων ψυχικὰς καὶ σωματικὰς νόσους. Ἀπλοῦς στοὺς τρόπους, ἀνάργυρος καὶ ἀκτήμων ἔζη κατὰ Διογενεῖον τρόπον. Διαπρέψας εἰδικῶς εἰς τὴν Βοτανολογίαν εἶχε λάβῃ δύο βραβεῖα ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ κατὰ τὸ 1953 ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Θεσ/νίκης ἔκαμε εὐφημον μνείαν τοῦ συγγράμματός του αἰ «BOTANAI». Εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας προσέφερε πολλὰς ἐκδουλεύσεις διότι ὠμίλει μετὰ πνευματικότητος. Εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του ἀστεγος καὶ ἀπροστάτευτος ὑπάρχων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμίου Γέροντος τοῦ λίαν φιλανθρωπικοῦ Λαυριωτικοῦ Κελλίου ἢ Ἁγία Τριάς παρὰ τὴν Καψάλαν τῶν Καρυῶν Ἁγίου Ὁρους Μοναχοῦ Βασιλείου Ἱεροδωτοῦ καὶ περιθάλπητο μετὰ τῆς Συνοδείας τοῦ Μοναχοῦ Νεκταρίου κ.λ.π καὶ τῇ ἀρωγῇ τοῦ ὁσιωτάτου Μοναχοῦ π. Πολυκάρπου Κληματιανοῦ. Εὐαγγελικῶς οἱ Ἀβραμιαῖοι οὗτοι Πατέρες ἐκήδευσαν τὸν θανόντα ἀδελφὸν Κλήμεντα τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τῆς νεκρικῆς ἀκολουθίας ψαλείσης ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Χριστοφόρου (Ρουμάνου). Εἰς τὰς 2 Φεβρ. 1967 ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας τὸ τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον αὐτοῦ.

Αἰωνία σου ἡ Μνήμη ἀδελφὲ Κλήμη Μοναχέ.

† Πρωθιερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Δράμα Φεβρ. 1967

τὸν Θεὸν καὶ πάντας τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Δὲν ὀρρωδοῦσι πρὸ οὐδενός, οὐδὲ κάμπνεται, διότι ἔχουσι πάντοτε ὑπ' ὄψει τῶν τῶ περιφημον ἐκεῖνο: «ἀγωνίσαι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ». Καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο λόγιον «Σοφίας καὶ ἀληθείας οὐποτε κατισχύσει κακία καὶ ψεῦδος».

Κοὶ πιστεύουσιν ἀκραδάντως καὶ ἀναμφιβόλως εἰς τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν, ἀγῶνος ἱεροῦ ἀποβλέποντος εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸ μέγα λείον τῆς Ἐκκλησίας, περὶ ἧς ὁ Θεὸς Δομήτωρ διεβεβαίωσεν «Καὶ πῦλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

“ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΑΠΑΞ ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥΤΟ ΚΡΙΣΙΣ,,

(ἀπ. Παῦλος)

Μέρος 25ον

Πάντα τὰ ἀφορώντα τὸν ἀνθρώπινον βίον εἶναι ἀβέβαια, ἀσταθῆ. Ὁ πλούσιος, τὰ ἀξιώματα, ἡ δόξα, αἱ τιμαί, εἶναι παροδικά, πρόσκαιρα, ἐφήμερα!

Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς προόδου συνοδεύει ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐπιζητεῖ νὰ γίνῃ κύριος τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, μὴ σκεπτόμενος πολλάκις, ὅτι τὰ ὑλικά ταῦτα ἀγαθὰ δύναται νὰ ἀπολέσῃ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἢ ἡμέρᾳ.

Εἰς πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἐπικρατεῖ ἡ ἀστάθεια, ἡ ἀβεβαιότης! Μόνον ἐν πρᾶγμα ἀποτελεῖ σταθεράν καὶ ἀναπόδραστον πραγματικότητα, ὁ θάνατος!

Δύναται ἐνίοτε βεβαίως ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός νὰ παρουσιάσῃ μακροβιότητα καὶ νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ζωὴν μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ εἰκοστοῦ ἔτους, ὡς ἐσχάτως μεμονωμένοι τοιαῦται περιπτώσεις ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τινὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ’ ὅσον καὶ ἐάν ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἀποθνήσκει. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον, τὴν φθοράν δηλονότι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τί ἐπακολουθεῖ;

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑψηλὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὸ ὡς ἄνω σοφὸν λόγιον τοῦ Οὐρανοβάμωνος Παύλου, ἡ κρίσις.

Καὶ ἡ μὲν κρίσις αὕτη ἡ χαρακτηριζομένη ὑπὸ τῶν Θεοπνεύστων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ὡς μερική, διότι ἡ Γενικὴ κρίσις θὰ συντελεσθῇ κατὰ τὴν Β’ Παρουσίαν, προκαθορίζει καὶ τοποθετεῖ μερικῶς τὸν ἀνθρώπον εἴτε εἰς τὴν χαρὰν τῶν δικαίων εἴτε εἰς τὴν κόλασιν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀναμενόμενης πάντοτε τῆς Γενικῆς τοῦ Κυρίου κρίσεως, ἥτις καὶ θὰ παράσῃ τὴν τελείαν ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα εἰς τοὺς δικαίους καὶ τὴν παντοτεινὴν καὶ αἰώνιον κόλασιν εἰς τοὺς ἀμαρτωλούς.

Τοῦτο ἐκφράζεται ρητῶς ὑπὸ τοῦ Θεοφωτίστου Παύλου εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν (κεφ. ΙΑ’ 6 τιχ. 39—40) «καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι».

Ἡ σκέψις τοῦ θανάτου, ὅθεν, πρέπει νὰ συνέχη τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ ἰδιαίτερος τὸ πνεῦμα τοῦ Μοναχοῦ ἢ τοῦ Χριστιανοῦ, οἵτινες πάντοτε πρέπει νὰ ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τε-

λευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς τῶν καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπιγείων ζωὴν ἐπασκόλουθα. «Ἀποκείται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις», τονίζει ὁ θεορρήμων Παῦλος.

Ἡ σκέψις αὕτη τοῦ θανάτου εἶναι ψυχροσώτηριος, δυναμένη νὰ ἀπομακρύνῃ παντελῶς τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν παθῶν, τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀτελειῶν.

«Φιλοσοφία ἐστὶ μελέτη θανάτου», διακηρύσσει καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Πλάτων.

Καὶ ἀληθῶς! δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα καὶ ἀνωτέρα φιλοσοφία εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ θανάτου, ἥτις καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον πραγματικὸν φιλόσοφον, ἀνώτερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ τῆς κατωτερότητος, ὑπέρτερον τῶν ἐγκοσμίων ματαιοτήτων καὶ παρερχομένων ἀγαθῶν τοῦ παρόντος βίου.

«Ἀναγκαιοτέρα τροφῆς τῷ μετανοοῦντι ἢ τοῦ θανάτου μνήμη», διασαλπίζει ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος διὰ νὰ δείξῃ πόσον ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος εἶναι ἡ μνήμη τοῦ θανάτου εἰς τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον.

Βεβαίως ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ, Βασίλειος δὲν ἀναφέρει περὶ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ περὶ μετανοοῦντος.

Ἀλλὰ διερωτώμεθα: Τίς θνητός καὶ συγκεκριμένως τίς Μοναχός ἢ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι μετανόων καὶ προσκλαίων καθ’ ἅπασαν τὴν ζωὴν του, ὡς καθ’ ἑκάστην παροργίζων τὸν Κύριον εἴτε ἐν ἔργοις ἢ λόγοις ἢ διαλογισμοῖς;

Ἄρα ἡ μνήμη τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἀπασχολῇ νυχθημερόν τὴν σκέψιν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἵνα οὗτος βοηθούμενος ὑπ’ αὐτῆς κατορθώσῃ νὰ νικήσῃ τὰς ἐν αὐτῷ ἐμφωλευσάσας ἁμαρτίας καὶ ἀναδειχθῇ ἀνώτερος τῶν χαμαιζήλων παθῶν, ἅτινα παραμένοντα μονίμως εἰς τὴν ψυχὴν ἐπιφέρουν εἰς αὐτὴν τὸν αἰώνιον θάνατον.

Τὸ «Ἀποκείται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» τοῦ θείου Παύλου ὡς ἀποτελῇ σύνθημα καὶ ὀρμητήριο εἰς τὴν ζωὴν παντός εὐσεβοῦς, πρὸς διάπραξιν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν Χριστιανικῶν ἔργων καὶ ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὑπερτάτου Ἐφετοῦ, τοῦ Θεοῦ!

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΡΕΣΤΟΣ ΠΡΑΞΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Βασίλειος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν κάτωθι βαρυσήμαντον ἐγκύκλιον, συνιστῶν τὴν ἄρσιν τῶν μέτρων διώξεως κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου.

Κατόδυνοι πληροφορηθέντες μελετωμένην νέαν ἐκκλησιαστικὴν δοκιμασίαν διὰ τῆς λήψεως ἀστυνομικῶν μέτρων καὶ ποινικῶν κυρώσεων ἐναντίον μερίδος ἐκλεκτῆς Ἑλλήνων πολιτῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ἱεροσχευμάτων τῇ εισηγήσει, δυστυχῶς, ἀνευθύνων καὶ ἱεροσχευτικῶς ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ καθόλου συμφέρον αὐτῆς, εὐλαβῶς προαγόμεθα ὅπως κατόπιν ψυχραίμου σκέψεως καὶ ἐπισταμένης μελέτης τῶν πραγμάτων ἀποτρέψητε παντὶ σθένει τὸ τοιοῦτον, δοθέντος ὅτι, τὸ παρελθὸν ἴσταται ἐγγύτατα ἡμῶν ἄτεγκτος καὶ ἀδυσώπητος ἐλεγκτὴς καὶ κατήγορος ἡμῶν.

Καὶ τοῦτο διότι ὅτε ποτὲ ἐκατηγορήσαμεν ὡς ψευδοεπισκόπους τοὺς Σεβασμιωτάτους ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς κ.κ. Πολύκαρπον Λιώσην καὶ Χριστοφόρον Χατζῆν, δὲν ὑπελογίσσαμεν, ὅτι λίαν συντόμως Οὗτοι θὰ ἀπετέλουν ἐπίλεκτα καὶ ἐπιφανῆ μέλη τῆς σεπτῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος Ἱεραρχίας ἡμῶν.

Κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους δέον, ὅπως ἡ προσοχὴ ἡμῶν ὡς Ποιμένων καὶ Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας στραφῇ πρὸς τοὺς ποικίλους προβατοσχήμους λύκους, οἵτινες ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν βάλλουσιν ὑποῦλως καὶ κατοχθονίως ἐναντίον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, καί, οὐχὶ ἐναντίον παραδειγματικῶς νομοταγῶν, εὐσεβῶν καὶ προσηλωμένων ταῖς Ὁρθοδόξοις Παραδόσεσιν, Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν ἀπολαυόντων ἐν πᾶσιν τὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν ἀπασῶν τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπηνεῖς διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔσχον ὡς ἀποτέλε-

σμα τὴν ἐπαύξησιν τοῦ κύρους αὐτῶν, τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς αὐτοὺς σύμπαντος τοῦ ὕγειοῦς χριστιανικοῦ κόσμου καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Πολὺς νοὺς ἡμῶν δύναται νὰ ὁμολογήσῃ ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι λαμπρότερος κοὶ ἐπιτυχέστερος τρόπος διαφημίσεως κοὶ ἐξυψώσεως Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ὁ κατὰ κοιροὺς πόλεμος ἐναντίον αὐτῶν ὑπὸ κρατούσης Ἐκκλησίας.

Παρέξατε αὐτοῖς πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ κατοχύρωσιν νομικὴν, διότι, «Εἰ ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, ΟΥΔΕΙΣ κατ' αὐτῶν».

Εἰ δὲ πάλιν: Τὰ ἔργα αὐτῶν κακὰ καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν σκοτειναὶ τότε, αὐτὸς (ὁ Θεός) «μωσσιγοὶ καὶ ἐλεεῖ, κατὰγει εἰς ἄδην καὶ ἀνάγει καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἐκφεύζεται τὴν χεῖρα αὐτοῦ». (Γωβ. 13, 2.).

Πεποιθαμεν ἀκραδάντως, Μακασριώτατε Ἀγιε Πρόεδρε καὶ σεβασμιώτατοι Ἀγιοι Ἀδελφοί, ὅτι δι' ὀλίγης καλῆς προαιρέσεως καὶ ἀγαθῆς θελήσεως δύναται νὰ ρυθμισθῇ τὸ φλέγον καὶ χρονίσαν ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τὸσον ὅσον δὲν ἠδυνήθη ὁ μακρὺς χρόνος τοῦ πολέμου αὐτῶν καὶ τῆς πείσμονος βίας.

Ἐπ' ἐλπίδι εὐμενοῦς ἀκροάσεως τῆς γηραιᾶς μὲν, ἀλλὰ ἐκ καρδίας εἰλικρινῶς πονούσης τὴν Ἐκκλησίαν, φωνῆς ἡμῶν, περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, διατελοῦμεν,

ἐλάχιστος ἐν Κυρίῳ ἀδελφός

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Σιδηροκάστρου Βασίλειος

Ἐν Σιδηροκάστρῳ τῇ 1 Μαρτίου 1967

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Μαρκόπουλον Ἀττικῆς.

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ι Σ

Ἐπειδὴ ἡ παραπλεύρως θαυμαστὴ ὄντως ἐγκύκλιος ἀπεστάλη καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱ. Σύνο-
δον αὕτη, καθηκόντως, ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἀπάντησιν.

Τῷ

Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῳ Σιδηροκάστρου Κυρίῳ
κ. Β α σ ι λ ε ῖ ω.

Εἰς Σιδηρόκαστρον

Μετὰ ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης προσοχῆς διεξήλθομεν μετὰ τῶν ἐν Χριστῷ Σεβασμιωτάτων ἀδελφῶν ἡμῶν τὸ προσφιλές καὶ περισπούδαστον Γράμμα τῆς Ὑμετέρας γεραρᾶς Πνευματικῆς Κορυφῆς, τὸ ὁποῖον εὐλόγως ἐνέπλησεν τὰς ἀλγούσας καρδίας ἡμῶν παρηγορίας καὶ ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, εἰς ὥρας βαθείας θλίψεως καὶ ἀνησυχίας, ὡς ὅλως ἀνυπαίτιως αὐθις διερχόμεθα, λόγῳ τῆς ἀψυχολογήτου καὶ ὀλεθρίας ἀνακινήσεως—ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας—τοῦ κλεισίματος τῶν ἱερῶν Ναῶν Παλαισημερολογιῶν καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἱεροπραξιῶν ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἡμῶν.

Ἡ εἰλικρινὴς καὶ θαρραλέα φωνὴ Ὑμῶν, Φωνὴ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὡς ἠχήσῃ ὡς ἀρχαγγελικὴ Σάλπιγξ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας καὶ παύσῃ διώκουσα Αὐτὴ—παρανόμως—τοὺς Παλαισημερολογίτας, οἵτινες οὐδὲν ἕτερον ποιοῦσιν ἐν τῇ τελέσει τῆς Θείας Λατρείας αὐτῶν, εἰμὶ μόνον ἐφαρμόζουσι πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὰ παραδεδωμένα ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἡμῶν τεθεσπισμένα διὰ τῶν «περὶ ἀνεξιθρησκείας καὶ ἐλευθερίας τῆς Λατρείας» διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Νομ. Δ)τος τῆς 18)25.1.1923 «περὶ διατηρήσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ ὀρθοδόξου (Ἰουλιανοῦ) Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου».

Ἡ πεφωτισμένη καὶ σθεναρὰ διαγωγή τῆς Ὑμετέρας Λίαν ἀγαπητῆς Σεβασμιότητος ἀληθῶς τιμᾷ καὶ ἀνυψώνει ταύτην ἐν τῇ συνειδήσει τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ εἶναι ἀξία θερμοτάτων συγχαρητηρίων καὶ παντὸς ἐπαίνου.

Εὐχόμεθα ἀπὸ βάθους καρδίας ὅπως τὸ λαμπρὸν παράδειγμά Σας ἐκλάμψῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς διανοίας ὅλων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ καταστήσῃ τούτους μιμητὰς αὐτοῦ.

Σεβασμιώτατε,

Χωρήσατε ἔτι γενναιότερον καὶ μὲ τὸ κύρος τῆς γερασμίας προσωπικότητος Ὑμῶν τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Κινήσεως πρὸς ἐγκατάλειψιν τῆς Παπικῆς Ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπάνοδον ταύτης εἰς τὸ ὀρθόδοξον καὶ νόμιμον τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος Ἑορτολόγιον.

Τοιοιτοτρόπως θ' ἀποκατασταθῇ ἡ διασπασθεῖσα ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτοῦ πολυπόθητος Ἐνότης τῆς Ἀγίας ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πρὸς πλήρωσιν τῆς θείας ἐπιθυμίας τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, «ἵνα πάντες ὦσιν Ἐν».

Ἐν τῇ θαυμασίᾳ ταύτῃ περιπτώσει θέλει παραμεινῇ τὸ ὄνομά Σας ἱστορικὸν καὶ ἡ δόξα Ὑμῶν ἀφθίτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶναι καιρὸς πλέον, ἀντὶ νὰ διωκώμεθα ἡμεῖς οἱ κανονικοὶ καὶ νομοταγεῖς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, νὰ ἐγερθῶμεν ἅπαντες καὶ ἡνωμένοι ἀρρηκτως διὰ τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς

Τὴν 5.2.1967 ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας ἐτελέσθη παρὰ τοῦ Ἀρχ)του Καλλινίκου Χανιώτη ὁ παραπλεύρως γάμος τοῦ κ. Δημητρίου Εὐαγ. Τσάρα μετὰ τῆς Δ)δος Βασιλικῆς Τσοῦμα ἐκ Βίτωνης—Λαμίας, ἰς ὃν παρέστη ὁ Βουλευτὴς Φθιώτιδος κ. Ἀχιλλεὺς Παπαλουκάς.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

“Οτε δυνατός εἶ ἐν ἔργοις, τὴν νεότητά σου ταῖς ἁμαρτίαις προσαναλίσκεις. “Οτε ἀποκόμῃ τὰ ὄργανα, τότε προσάγεις αὐτὰ τῷ Θεῷ, ὅτε εἰς οὐδὲν αὐτοῖς ἔστι χρήσασθαι, ἀλλ’ ἀνάγκη κεῖσθαι διὰ τὸν ἐκ τοῦ χρόνου μαρασμὸν παραλυθέντος τοῦ τόνου. Ἡ ἐν γῆρα σωφροσύνη οὐ σωφροσύνη, ἀλλ’ ἀκολασίας ἀδυναμία. Νεκρὸς οὐ στεφανοῦται, οὐδεὶς δίκαιος δι’ ἀδυναμίαν κακοῦ. “Εως ἐστὶ σοὶ δύναμις, λόγῳ κράτει, τῆς ἁμαρτίας. Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀρετὴ· ἐκκλισίς ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποίησις ἀγαθοῦ. Ἡ δὲ ἀργία τῆς πονηρίας, οὔτε ἐπαίνων αὐτὴ καθ’ ἑαυτήν, οὔτε κολάσεως ἀξιοῦται. Ἐὰν δι’ ἡλικίαν παύσῃ τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀσθενείας ἡ χάρις. Ἐπαινοῦμεν δὲ τοὺς κατὰ προαίρεσιν ἀγαθοὺς, οὐ τοὺς ἀπὸ τινος ἀνάγκης ἐξείργοντες. Τίς δέ σοι καὶ τὸν ὄρον τῆς ζωῆς ἔπηρε; τίς σοι τὴν προθεσμίαν τοῦ γήρατος ὥρισε; τίς οὕτω ἀξιόπιστος παρὰ σοὶ τῶν μελλόντων ἐγγυητής;

Μ. Βασιλείου. Λόγος εἰς τὸ “Ἁγιον Βάπτισμα

Καὶ καθάπαιρ αἱ ἄκανθαι, ὅθεν ἂν κατασχεθῶσιν, αἱμάττουσι τὰς κατεχούσας αὐτὰς χεῖρας, οὕτω δὴ καὶ ἡ τροφή καὶ πόδας, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὀφθαλμούς, καὶ πάντα ἀπλῶς, λυμάνεται τὰ μέλη καὶ ξηρὰ δὲ καὶ ἄκαρπος ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἄκανθα, καὶ πολλῶν μειζόνως ἐκείνης λυπεῖ, καὶ ἐν τοῖς καιρίοις καὶ γὰρ καὶ γῆρας ἄκαιρον ἐπεισάγει, καὶ ἀμβλύνει τὰς αἰσθήσεις, καὶ σκοτεῖ τὸν λογισμόν, καὶ πυροῖ τὸν νοῦν ὅξυ βλέποντα, καὶ πλασαρὸν τὸ

σῶμα ποιεῖ, σαφιλεστέραν τῆς κόπρου τὴν ἀποθήκην ἐργαζομένη, καὶ πολλὴν τὴν σωρείαν τῶν κακῶν συνάγουσα, καὶ μείζον τὸ φορτίον, καὶ ὑπέρογκον ποιεῖται τὸν γόμον· ὅθεν καὶ πολλὰ καὶ συνεχεῖ τὰ πτώματα, καὶ πυκνὰ τὰ ναυάγια. Τί γὰρ λιπαίνεις, εἰπέ μοι τὸ σῶμα; Μὴ γὰρ καταθῆσαι σε ἔχομεν; μὴ γὰρ παραθεῖναι τραπέζῃ. Τοσοῦτον κακὸν ἡ τροφή, ὥς καὶ ἐν ἀλόγοις τὴν λύμην ἐπιδεικνυσθαι.

Ἰωάν. Χρυσόστομος ὁμιλ. μδ’ εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον

“Ο μὲν γὰρ μοναχὸς κἂν ἡδονὴν καρποῦται τινα καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ τὴν ἁμαρτίαν ἀπαρτίζει τὴν ἑαυτοῦ· ὁ δὲ βάσκανος (φθονερὸς) πρὸ τοῦ φθονομένου ἑαυτὸν κολάζει καὶ τιμωρεῖται, καὶ οὐδέποτε παύεται, τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ’ ἐν τῷ πράττειν αὐτὴν ἐστὶ διηνεκῶς. Καθάπερ γὰρ χοῖρος βορβόρῳ καὶ δαίμονες βλάβῃ τῇ ἡμετέρᾳ οὕτω καὶ οὗτος τοῖς τοῦ πλησίον χαίρει κακοῖς· κἂν γένηται τι ἀηδές, τότε ἀναπαύεται καὶ ἀναπνεῖ, τὰς ἄλλοτριαις συμφορὰς οἰκείας εὐθυμίας ἡγούμενος, καὶ οἰκεῖα κακὰ τὰ τῶν ἄλλων ἀγαθὰ· καὶ οὐ σκοπεῖ τί ἂν αὐτῷ γένοιτο ἡδύ, ἀλλὰ τί τῷ πλησίον λυπηρόν. Τούτοις οὖν οὐ καταλείβει καὶ ἀποτυμπανίζειν ἄξιον, ὥς κύνας λυτιῶντας, ὥς δαίμονας ἀλάστορας, ὥς αὐτὰς τὰς ἐρινύδας. Καθάπερ γὰρ οἱ κύνες τρέφονται τῇ κόπρῳ οὕτω καὶ οὗτοι ταῖς ἐτέρων δυσημερίαις, κοινοὶ τινες ἐχθροὶ πολέμιοι τῆς φύσεως ὄντες.

Ἰωάν. Χρυσόστομος ὁμιλ. μ’ κατὰ Ματθαῖον

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἰς ἀρθρον τοῦ Ἡμερησίου Τύπου ἀναφέρονται τινα περὶ τῆς καταστάσεως ἐν Ρωσίᾳ μαρτυροῦντα τρανῶς περὶ τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως. Συγκεκριμένως γίνεται λόγος, ὅτι ἠδῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστευόντων, ὅτι ἐκκλησιάζεται ὅλ’ ἐν καὶ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἀνθρώπων, ὅτι ἡ νεολαία ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν θρησκείαν, ὅτι ἡ κατὰ τῆς θρησκείας προπαγάνδα ἀπέτυχε παταγωδῶς.

Ἐκ τούτου καθίσταται φανερόν, πὺς ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα οὐδὲν ἐπέτυχε καὶ οὐχὶ μόνον δὲν ἐξείρῃ τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὴν ἰσχυροποίησε καὶ ἐνεδυνάμωσε πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων ἐκείνων τῆς Γραφῆς: «σοφίας καὶ ἀληθείας οὐποτε κατισχύσει κακία καὶ ψεῦδος».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 25ην Μαρτίου ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

α) Ἱερ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Καραβά, μετ’ Ἀρχιερατικῆς Χοροστασίας καὶ

β) Ἱερ. Ναὸς Εὐαγγελισμοῦ Κορυθαλλοῦ, μετ’ Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

Πίστεως ἡμῶν, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας, καταπολεμήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τοὺς ἀπεχθεῖς μασόνους, χιλιαστὰς καὶ λοιποὺς ἑτεροδόξους—κακοδόξους, «προβατοσχήμους λύκους»—ὥς λίαν ὀρθῶς τοὺς ἀποκαλεῖτε—, οἵτινες ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας δροῦν ἀνενόχλητοι εἰς βάρος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Ἄλλως, νὰ ἀναγνωρισθῶμεν Νόμῳ ὥς ἰδίᾳ ΕΚΚΛΗΣΙΑ—ὥς εἶπεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων ὁ ἀείμνηστος Ἑλ. Βενιζέλος (Πρ. συνεδρ. 22.1.31) καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ν’ ἀνακληθῇ ἡ τελευταία ὑπ’ ἀριθ. 18808)6.2.67 διαταγὴ τοῦ Ὑπ. Θρησκευμάτων καὶ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύει ἡ τοιαύτη ὑπ’ ἀριθ. 132010)17.12.66 τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἥτις θεμελιώνει κατὰ σχετικὴν ἐννοιαν νομικῶς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν ἡμῶν, δι’ ἣν ἐτοιμαζόμεθα διὰ νέους ἀγῶνας.

Δεόμεθα τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακρᾶς τῆς προθεσμίας τοῦ βίου Ὑμῶν καὶ ἐκφράζομεν τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ παντὸς τοῦ Χριστεπωνύμου εὐσεβοῦς πληρώματος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης

Διὰ τὴν Ἱεράν Σύνοδον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξάντιος

Ἑποικοδομητικὴ στήλη

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

Ὁ Παντεπόπτης καὶ Ὑψίστος Θεὸς παρακολουθεῖ ἀοράτως τὴν πορείαν τοῦ βίου ἡμῶν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μας, καὶ σχετικῶς πρὸς αὐτὴν μᾶς προορίζει ἢ εἰς τὸν παρὰδεισον ἢ εἰς τὴν κόλασιν. Τὰ ἀγαθὰ ἔργα σώζουν τὸν ἄνθρωπον, τὰ δὲ πονηρὰ κολάζουν. Ὁ προορισμὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πρόγνωσις Αὐτοῦ, περὶ τῆς μελλούσης ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ζωῆς. Ἡ θέλησις λοιπὸν τοῦ ἀνθρώπου πρῶτον καὶ ἡ Θεῖα χάρις ποιεῖ τὸν προορισμὸν μας, καὶ τὴν σωτηρίαν· ἐν ἐνὶ λόγῳ, οὔτε ὁ ἄνθρωπος μόνος εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ, οὔτε ὁ Θεὸς βιαστικῶς τὸν σώζει, διότι ἡ σωτηρία μας εἶναι ἔργον ἰδικόν μας καὶ τοῦ Θεοῦ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος βεβαίει: «Δεῖ γὰρ καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι, καὶ τὸ ἐκ Θεοῦ σώζεσθαι». «Ἡ χάρις κἂν χάρις ἦ, τοὺς ἐθέλοντας σώζει» λέγει ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν Μηνιάτην, εἶναι ἡ συνδρομὴ Θεῖας χάριτος, καὶ ἀνθρωπίνης θελήσεως. Χάρις καὶ θέλησις.

Ὁ Θεὸς ὡς Πατὴρ καὶ δημιουργός, θέλει ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων τὴν σωτηρίαν, ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς πλάσμα ἐλεύθερον καὶ αὐτεξούσιον, ὀφείλει εὐχαρίστως νὰ λάβῃ ταύτην. «Τοῦ μὲν Θεοῦ τὸ διδόναι, τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὸ λαμβάνειν καὶ τελειοποιεῖν». «Ὁ Θεὸς πάντας καλεῖ πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ σώζει τοὺς πιστοὺς καὶ ἀξίους τοὺς ἐθέλοντας νὰ σωθῶσιν».

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ὁμιλεῖ λέγων: «Εἰ ἡ κλῆσις ἥρκει μόνον, τίνος ἔνεκεν, οὐ πάντες ἐσώθησαν; οὐχ' ἡ κλῆσις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ πρόθεσις τῶν καλουμένων εἰργάσατο τὴν σωτηρίαν· οὐ γὰρ ἠναγκασμένη ἔγινεν ἡ κλῆσις, οὐδὲ βεβιασμένη· πάντες ἐκλήθησαν, ἀλλ' οὐ πάντες ὑπήκουσαν». Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅλα τὰ μέσα καὶ τὴν δύναμιν διὰ νὰ σωθῇ. Ἐχει τὸν Θεῖον νόμον, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἁγιαστικά Θεῖα Μυστήρια, ἅπερ προσφέρει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Θέλει ἀδελφέ, τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὴν σωτηρίαν σου; τὴν θέλει καὶ ὁ Χριστὸς ἡμῶν· τὸ πᾶν ἔγκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησιν, καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν. «Τοῦ Θεοῦ στεφανοῦντος, οὐ τοὺς ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ τοὺς προαιρέσει ἀπεχομένους».

(Χρυσόστομος)

«Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε... οὓς δὲ προώρισε τούτους καὶ ἐκάλεσε... (Ἀπόστ. Παῦλος. Ρωμ. κεφ. η' 29-30). Γέμει ἡ Ἁγία Γραφή παραδειγμάτων περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ ἅπερ χάριν συντομίας καὶ ἐλλείψει χώρου δὲν ἀναφέρομεν ὧδε, λοιπὸν ἡ τοῦ Θεοῦ προό-

ΤΑ «ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΑ», ΚΑΙ Η Ι. Μ. ΠΕΤΡΑΚΗ

Τὴν 8ην τρ., ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Πετράκη, Ἀρχ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, ἐδόθη Πρές — Κόνφερανς πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου, ἐξ αἰτίας τῆς αὐθαρέτου καταπατήσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τοῦ ἐπὶ τῆς λεωφ. Βασ. Σοφίας χώρου (παρὰπήγματα), πρὸς τὸν σκοπὸν δημιουργίας πάρκου.

Ὁ μαχητικὸς Ἀρχιμανδρίτης, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς υποθέσεως, εἶπεν ὅτι ἡ Μ. Πετράκη, κατὰ τὸ παρελθόν, παρεχώρησεν εἰς τὸ Δημοσίον μεγάλας ἐκτάσεις, ἐνθα ἀνηγέρθησαν νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα εὐαγῇ ἰδρύματα καὶ ὅτι σήμερον, εἰς τὴν ἐναπομεινάσαν ἔκτασιν (περίπου 30 στρ.) πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ ὁ Μεγαλοπρεπὴς Καθεδρικὸς Ναὸς τοῦ Σωτήρος, τοῦ «τάμα» τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Μάλιστα δὲ ἀνέφερεν, ὅτι ἡ Μονὴ ἀναλαμβάνει, δι' ἰδίων μέσων νὰ ἀνεγείρῃ τὸν ἐν λόγῳ Ναὸν καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μελετώμενον πάρκον.

Κατόπιν τούτων καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐκκρεμεῖ εἰς τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια ἡ ἀπόφασις προσωρινῶν μέτρων καὶ ἡ τοιαύτη τῆς παρεμβάσεως τῆς Μονῆς, ἐπιβάλλεται ὅπως τὸ Δημοσίον παραιτηθῇ τῶν περαιτέρω ἀρπακτικῶν διαθέσεων τοῦ καὶ ὑποβοηθήσῃ οὕτω τὴν Μονήν, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θεαρέστου καὶ λαμπροῦ τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποβῇ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἑλλάδος, πρὸς Δόξαν Θεοῦ.

ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΤΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Ἡ ὑπὸ τῶν δύο νεαρῶν γενομένη καθ' αὐτὰς ληστεία ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν πάντας τοὺς λογικῶς σκεπτομένους καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῆς νεολαίας πονοῦντας. Καὶ ἐτι περισσότερον ἀποκαρδιωτικὸν εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐὰν ἀναλογισθῇ κανεὶς, ὅτι οἱ δύο νέοι παρεκινήθησαν πρὸς τοῦτο ἐξ ἐνὸς φίλμ, ὅπερ πρὸ ἐξαετίας εἶχεν ἰδεῖ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν. Ἰδοὺ ἡ ὀλεθρία καὶ φθοροποιὸς ἐπίδρασις τοῦ κινηματογράφου ἐπὶ τῶν νεανικῶν ψυχῶν.

Ἰδοὺ, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων κακουροῦν ἀσυγγνώστως, ἐπιτρέποντες τὴν προβολὴν ταινιῶν ἐγκληματικῶν καὶ ἠθικῶς ἐπιληψίμου περιεχομένου χάριν ὀλιγῶν συμφερόντων, ἐπὶ ἀνυπολόγιστῳ ἠθικοπνευματικῇ ζημίᾳ τῆς σημερινῆς ἀτυχοῦς νεολαίας.

Οἱ νέοι δὲν εὐθύνονται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν εὐθύνωνται, ἡ εὐθύνη τῶν εἶναι σχετικὴ καὶ μερικὴ.

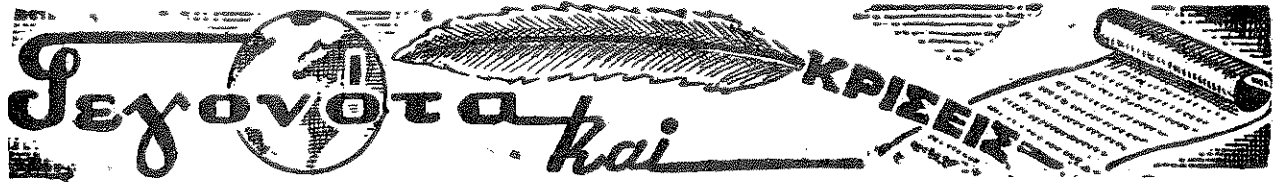
Εὐθύνονται ὅμως οἱ ὄρμοι καὶ οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ λάβουν τὰ δέοντα μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ θρηνηθῇ ἀπαρηγορήτως, ἀλλὰ φεῦ! ματαίως, τὴν ὁσμῆραν ἠθικῶς καταποντιζομένην νεότητα.

ραιοι, δὲν αἵρει οὐδὲ κωλύει τῆς βουλήσεως τὴν ἐλευθερίαν».

«Θεοῦ μὲν ἐστὶ πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμῆσθαι».

(Ἀριστοτέλης)

Χριστιανέ, ὁ Θεὸς σὲ ἔχει προωρισμένον διὰ τὴν Βασιλείαν Του· θέλεις σὺ, θέλει καὶ ὁ Θεός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατόπιν αποφάσεως τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης εἶχεν ἐπιτραπῇ ἡ ἐλευθέρα ἀσκήσις ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν εἰς ἰδίους Ναοὺς. Τόσον ὅμως τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διεμαρτυρήθησαν ἐπὶ τοῦτω καὶ ἤδη ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης διέταξε τὸ κλείσιμον τῶν Ναῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πρὸ καιροῦ ἐπελήφθη τῆς συζητήσεως καὶ συγκεκριμένως εἰς διάλειμμα αὐτῆς οἱ Ἀρχιερεῖς συζητοῦντες τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ἐλευθερίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀνοχῇ τῆς Κυβερνήσεως, ἐθεώρησαν ἐπιβεβλημένην τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας μετ' ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἐπαναφέρῃ αὕτη τὸ πάτριον ἡμερολόγιον.

Ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς πληροφοροῦμεν τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινόν, ὅτι ἐπὶ Πατριαρχείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', συζητουμένου ἐν Συνόδῳ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ὁ ἀοιδιμος Ἱεράρχης Νεοκαισαρείας καὶ εἶτα Δέρκων Ἀμβρόσιος ἐπὶ μίαν ὥραν ὤμιλησε κατακρίνας διὰ πολλοὺς λόγους τὴν ἡμερολογιακὴν μετοβολήν. Ἀπαντῶν εἰς τοῦτον ὁ Πατριάρχης εἶπε: Ἐχετε δίκαιον Ἁγιε ἀδελφέ. Πλὴν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις μᾶς ἐξηνάγκασεν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

(Ἡ Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας 28 Φεβρ. 1967)

Ἠθικὴ ἐξέγερσις κατὰ τοῦ αἵσχους

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ὁ ἐκπαισμός τῶν ἡθῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε νὰ ἰδρυθῇ καὶ «σατανικὴ» ἐκκλησία, τῆς ὁποίας μάλιστα οἱ ὁπαδοὶ ἐτέλεσαν προχθὲς τὸν πρῶτον γάμον εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως Ἄντον Λάβεϋ μετ' στολὴν «σατανᾶ» ἐτέλεσεν τὸν γάμον κρατῶν μίαν σπάθην ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν εὐλογίαν τοῦ σατανᾶ.

Ὁ Ρεύμοντ ἐπέρασεν ἐν δακτυλίδον εἰς τὸν δάκτυλον τῆς νύμφης, ἀλλὰ δὲν ἀντήλλαξαν ὑποσχέσεις περὶ ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ ἀλληλοπροστασίας.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐρευνᾷ νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον ἡ τελετὴ αὕτη παρεβίασε τὴν νομοθεσίαν τῆς χώρας. Ὅπως δὲ οὔτε ὅμως ἡ ἠθικὴ συνείδησις ἐξεγείρεται καὶ ζητεῖ τὴν στηλίτευσιν καὶ καταδίκην τοῦ αἵσχους τούτου.

(Βραδυνὴ 3.1.67)

Ὁμολογουμένως τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ ἀποδεικνύει περιτράνως τὸ χαμηλὸν ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, οἵτινες οὐχὶ μόνον ἐτράπησαν καὶ ἐνηγκαλίσθησαν τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν διάβολον.

Ὁ φιλάνθρωπος καὶ πολυεύσπλαχνος Θεὸς ὡς μᾶς λυπηθῇ καὶ ὡς μὴ μᾶς παιδεύσῃ διὰ τὰ ἠθικά

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

ΕΛΛ. ΘΡ. ΚΟΙΝΟΤΗΣ

Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ἐκ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς 26.12.66 (ΠΗ) προελθοῦσα νέα διοίκησις τῆς ὡς ἄνω Θρησκευτικῆς Κοινότητος, συνελθοῦσα μετὰ θήμερον εἰς τὴν πρώτην πανηγυρικὴν αὐτῆς συνεδρίασιν κατηρτίσθη εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος, Παναγιώτης Βασιλειάδης.

Ἀντιπρόεδρος, Κων. Κουντουρόπουλος.

Γεν. Γραμματεὺς, Ἀριστοκλῆς Κοντόπουλος.

Ταμίας, Δημήτριος Σταυρόπουλος.

Ἐφορος, Ἀγγελος Κάρτσας

Εἰδικὸς Γραμματεὺς, Γεώργιος Λιάπης.

Σύμβουλοι, Ἀντώνιος Πέππας, Ἰωάννης Χαλβατζῆς, Ἀναστ. Τρεμόπουλος, Ἐμμανουὴλ Μάνος, Ἀγησίλαος Σούλας καὶ Ἀθανάσιος Φωτιάδης.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Γραμματικός, Διομήδης Σορβαΐδης καὶ Βασίλειος Σέρμπκος.

ΣΤΥΛΙΔΟΣ

Ἐν Στυλίδι σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην (18) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1967 ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν ὀγδόην (8) ἐσπερινήν, ἐν τῷ κατστήματι τοῦ κ. Εὐσταθίου Χρ. Παπαϊωάννου, συνήλθον εἰς συνεδρίασιν τὰ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Κυριακῆς δεκάτης τρίτης (13) Φεβρουαρίου τοῦ 1967 ἔτους ἐκλεγέντα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν κατανομὴν ἀξίωματων.

Ἐξελέγησαν δὲ

Πρόεδρος, Χρῖστος Δημ. Γρεβενάς.

Ἀντιπρόεδρος, Δημ. Ἀντ. Κοτρόγιος.

Γραμματεὺς, Εὐάγγ. Βασ. Ἀθανασίου.

Ταμίας, Νικόλαος Παντ. Νέτσικας.

Ἐφορος Βασίλειος Νικ. Παπαντωνίου.

Μέλη, Εὐστάθιος Χρ. Παπαϊωάννου καὶ Γεώργιος Ἀθαν. Ἀλεξίου.

Ἀπαντᾶς τοὺς ἀνωτέρω συγκαίρομεν ἐνδόξεως αὐτοῖς καλὴν πρόοδον.

ταῦτα αἴσχη, διότι δὲν ἀποτελοῦν μόνον βεβήλωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, ἀλλὰ διὰ μέσου αὐτῆς καὶ χειρίστην ἀσέβειαν πρὸς τὸ θεῖον «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Ὁποίου ἐπλάσθη ὁ ταλαίπωρος καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος.